ALANEIRIS

Nad východním obzorem se teprve před několika okamžiky vytvořila část zlatavě zářícího kotouče předznamenávající nezadržitelný příchod nového dne. Statný černovlasý muž s klidným a vyrovnaným pohledem seděl pevně a vzpřímeně na hřbetu rudého draka a přihlížel, jak jeho okřídlený přítel požírá zbytky černé saně, odměny nočního lovu.
Sirilius si jen málokdy nechával ujít příležitost být při tom, když se Sachranor, největší z draků, rozhodl letět na svět Mireon za lovem. Úchvatně rychlý let s častou a mnohdy nečekanou změnou směru, nezáležící na vůli jezdce, dopřával Siriliusovi skutečný požitek z letu. A Sachranor byl mistrovský letec a ještě lepší lovec.
Sirilius sledoval opravdovou chuť svého přítele a stále ještě vzpomínal na nedávné okamžiky, především pak na poslední část lovu, volný pád střemhlav, kdy Sachranor stáhl křídla pod tělo a vypnul je až těsně nad zemí. Oběť v tu chvíli neměla nejmenší šanci uniknout smrtelným spárům. Siriliusovi se při tom zatajil dech. Jen málo věcí v jeho předlouhém životě jej mohlo ještě překvapit nebo rozrušit. A lety na Sachranorovi mu tyto výjimečné okamžiky stále ještě dopřávaly.
Sachranor spolkl poslední kus chutného masa a hlasitě si říhl. Ještě krátce shlédl na zbytky kostí, vnitřností a kůže a mohutným odrazem vzlétl, aby zamířil k nedalekému jezeru.
Na skalnatém břehu nejprve ponořil celou hlavu pod vodu a několikrát s ní prudce zatřepal. Sirilius vždy s oblibou a mírným úsměvem na tváři sledoval, jak se jeho rozměrný druh myje. Teprve až když Sachranor vynořil hlavu nad hladinu a setřásl většinu vody zachycené mezi šupinami, začal pít.
V tu chvíli si Sirilius všiml bělostné záře pomalu se rozpínající po hladině od středu jezera. I Sachranor to brzy zpozoroval a přestal hasit žízeň. Střed jezera tonul v ostré bílé záři a na hladinu vystoupala téměř nahá dívka, jejíž tvář zastínila všechnu pozemskou krásu.

„Buď pozdraven, Siriliusi, králi Sirionů," pronesla Alanes hlasem, při němž by roztálo srdce každého muže.

Sirilius věděl, že tak jak ji vidí on, v podobě dívky, tak ji vidí Sachranor v podobě mladé dračice. Dokonce cítil drobné chvění jeho rozměrného těla, jak se snažil ovládnout své vzrušení. Alanes byla bezpochyby úchvatná a svůdná, ale Siriliusovo srdce i oči patřily jiné ženě, skutečné z masa a krve, která pro něj byla krásnější než kterákoliv z bohyní. A bylo mnoho těch, kteří mu dávali za pravdu, že Adrielina krása je rovna bohům.

„Vítám tě, Alanes," pronesl Sirilius a zdvořile se uklonil.

Nebylo častým zvykem, aby ho bohové poctívali svými návštěvami. Alespoň dříve tomu tak jistě nebylo. V poslední době se to změnilo a Alanes byla již šestým bohem, který ho osobně vyhledal, a patřila rovněž mezi dvanáct těch, kteří již dvakrát stanuli před sněmem Sirionů. A jediným důvodem toho všeho byly spory, do nichž se bohové mezi sebou dostali. A jistě ani nyní tomu nebude jinak, jak Sirilius předvídal.

„Vím, že jsem se neohlásila předem, ale donutila mě k tomu tíseň, v níž jsem se ocitla," vysvětlila Alanes svou nečekanou návštěvu.

„Tíseň?" podivil se nad výrazem, který by s bohy nikdy nespojoval.

„Ano," přikývla se smutkem, „mnoho mých světů bylo napadeno a já nemám sílu vzdorovat takové převaze."

„Kdo je napadl?"

„Edofeina a její věrní," odvětila Alanes a vykročila blíže k Siriliusovi.

„Edofeina?" opakoval nahlas, zda slyšel dobře.

„Ano, je tomu tak, při souboji dvou silných bohyní vznikla jedna jediná, mocnější než kdokoliv z nás," potvrdila Alanes.

Sachranor stále mlčel, neboť bohyně přišla za jeho pánem a on se do jejich hovoru nesměl plést. A možná by jej ani neměl poslouchat. Jenže si to zakázat nedokázal. Stejně jako nemohl odtrhnout pohled z jejího dokonalého těla, které se teď přibližovalo, a on pocítil horkost jinak chladné krve. Styděl se sám před sebou, před svým pánem i před Alanes, ale nemohl si pomoci.

„Jejich Vyvolení vstoupili na mé světy a začali je plenit a zabíjet tvory na nich žijící. Ihned jsem tam vyslala své Vyvolené, přesto jsem všechny světy zachránit nedokázala. Mám co dělat udržet alespoň ty, co mi ještě zbyly," dodala Alanes.

„A co čekáš ode mne, Alanes? Byla jsi přeci u toho, když sněm Sirionů podvakrát za sebou rozhodl o tom, že se do sporů mezi bohy nebudeme vměšovat."

„Jenže zde již nejde o spor, Siriliusi, ale o válku!"

„Dobře víš, že jsem se snažil mé sestry a bratry přemluvit, ale marně. Více pro tebe udělat nemohu. Ani jako král jim nemohu rozkázat, aby porušili rozhodnutí sněmu."

„Nepřišla jsem za tebou jako za králem Sirionů, ale jako za Siriliusem," odvětila Alanes. „Když už mají ostatní zaslepené oči k tomu, co se kolem děje, otevři je alespoň ty."

„Ty nežádáš, abych otevřel oči, ale abych pozvedl zbraň."

„Žádám jen, abys mi pomohl bránit mé světy, o nic více, Siriliusi."

„Žádáš po mně mnohem více. Copak si neuvědomuješ, co se stane, pokud se na jednu či druhou stranu přikloní byť jediný ze Sirionů? Každý to bude považovat za snahu Sirionů ovlivnit či získat novou moc. Navíc, když tím jediným bude přímo král."

„Jsi moudrý, Siriliusi. Ne nadarmo jsi soudcem a králem nesmrtelných. Ale tvé obavy jsou povrchní a krátkozraké. Pokud tě více zajímá, co si kdo bude myslet, než osud bezpočtu bytostí a jejich světů, pak jsem se v tobě zklamala," pravila Alanes smutným hlasem.

„Sirioné nemohou bojovat proti bohům. Proto nás náš Otec nestvořil, Alanes. To by nepřineslo nic dobrého."

„Mrzí mě, že na to hledíš takto, ale nevyčítám ti to, Siriliusi. Jen jsem doufala, že mi pomůžeš," pronesla Alanes a zmizela.

S ní se pozvolna vytratila i bělostná záře.
Sirilius hleděl do míst, kde se ještě před chvílí nad hladinou vznášela bělostná bohyně, a přemýšlel o jejích slovech.
Sachranor nechtěl svého pána vyrušovat ze zamyšlení, ale už by se nejraději vrátil na svět Sierra, aby vyhledal v samotě svou družku Arodu. Přeci jenom se stále cítil vzrušený a věděl, že jen tak snadno se tohoto pocitu nezbaví.

* * *

Branou do města Duší v nitru Alanesiných Síní se řinuly proudy padlých, marně bojujících za záchranu toho či onoho světa. Alanes jich ztratila již na dva tucty, přesto bylo stále o co bojovat a co bránit. A tak tisíce andělů, adeptů a šampionů vzdorovaly sílícímu náporu útočících bohů.

Ani sama bohyně nezahálela. Posilovala jejich sílu, plnila jejich prosby, a přesto všechno cítila, že to nestačí, že již brzy nastane zlom, kterému nebude moci čelit. Zlom, který rozhodne o jejím pádu a předurčí vývoj bytí pro ostatní bohy, nehledě na to, zda již byli či jsou do této války zapojeni. A i přes toto vědomí, o to více posilovala své Vyvolené a oddalovala okamžik, který se neúprosně blížil.

Ve svém horečném soustředění náhle zaslechla známý hlas volající její jméno. Byla to její sestra Iris, která se rovněž připravovala na nadcházející válku a oživovala své padlé šampionky. Pro ni to však bylo jiné. Již jednou pocítila utrpení bytostí, kterým vdechla život i nářek mučených duší. Již spatřila hromadně umírat své Vyvolené a pohasnout životadárné světlo svých Síní.

Namodralá esence se linula v těsné blízkosti bělostných Síní a její světlo všemu dodávalo na kráse. Alanes si uvědomila, že byť Iris poskytla ochranu a umožnila jí zbudovat Síně v její blízkosti, nikdy dříve se neodvážila tak blízko.

„Mohu k tobě, Alanes?“ pronesla bohyně zvláštním tónem.

Alanes sledovala svou sestru, vlnící se v prostoru a čekající na její odpověď. Na prostou odpověď, jejíž důsledek tak prostý není. Alanes si uvědomovala, že pokud dovolí Iris, aby vstoupila do jejích Síní, dozví se mnohé o ní samotné, o podstatě její esence, o moci ale rovněž o tom, co se každý bůh snažil skrýt.

„Můžeš,“ odvětila po chvíli, a byť si dobře uvědomovala následky, které to může mít, připadalo jí to správné.

Proud nezměrné energie ukrytý v namodralé hmotě se pohnul a překročil hranici, kterou bohové ještě do nedávna ctili jako nedotknutelnou. Alanes vnímala její přítomnost i podstatu všeho, co Iris představovala. Samotnou ji překvapilo, kolik toho měly společného.

„Už nechci přijít podruhé o Síně, ani sledovat, jak jiní pohlcují a ovládají duše, které jsem stvořila,“ pronesla Iris.

„Také nechci přijít o Síně,“ přiznala Alanes.

„A přesto obě víme, že je samy neubráníme.“

Alanes znala podstatu pravdy a vždy to cítila jako výhodu. Nyní svůj dar vnímala jako prokletí, neboť vše, co doposud učinila, nezměnilo její přesvědčení, že prohraje. Iris měla pravdu. Ani kdyby sebevíce opevnily své Síně a povolali všechny Vyvolené na jejich obranu, stačit to nebude. Přesila byla mnohonásobně větší a mocnější, než si kdo vůbec kdy dokázal představit.

„To ale neznamená, že nepřestanu bojovat,“ odvětila Alanes odhodlaně, přestože tam hluboko uvnitř cítila marnost a beznaděj svého počínání.

„Také nepřestanu bojovat,“ přiznala Iris, „jen nevím, zda mám sílu podruhé čelit nářku všech, kteří se ke mně obracejí.“

Alanes na ni hleděla a snažila se přiblížit alespoň z části pocitům, kterými její sestra musela trpět. Pocitům tak strašným, že ji na okamžik zatemnily mysl.

„Ani já nevím, zda budu mít tolik síly,“ přiznala Alanes, když opět pohlédla ke své sestře.

„A co když spojíme své esence,“ navrhla Iris náhle.

Alanes k ní hleděla, aniž by skrývala své překvapením. Pronesla to tak snadno, jako by to neznamenalo nic více než zesílit svou moc. Znamenalo to ale vzdát se sama sebe, aby mohla vzniknout nová bohyně. Silnější a mocnější. Alanes o tom nikdy ani neuvažovala, natož aby byla rozhodnuta to učinit. Věděla, že se několik bohů spojilo, aby vznikl daleko silnější bůh, ale vždy šlo o násilné spojení silného se slabým, kdy bylo dopředu rozhodnuto o tom, jaká esence ovládne tu druhou. Co se ale stane, pokud se bohové rozhodnou spojit dobrovolně? Bude její vědomí potlačeno na úkor někoho nového? Někoho, kdo nebude ani ona, ani Iris? Nebo bude zcela ovládnuta svou sestrou Iris? Sama byla překvapena, že nezná odpovědi, které dříve tak snadno přicházely. Bylo to snad poprvé, kdy skutečně nevěděla, co má učinit, jak se zachovat a jaké následky její rozhodnutí přinese.

„Máš na mysli stát se jedinou?“ pronesla, snad jen aby omluvila své mlčení.

„Ano, přesně to mám na mysli. Pak se možná staneme tak silnou, že mnozí ostatní u nás budou hledat útočiště a posílí tak obranu těchto Síní.“

„Co když nebudu souhlasit?“ zeptala se Alanes váhavě.

„Pak odejdu jinam a ty zůstaneš ve svém boji sama,“ pronesla Iris. “Ať se rozhodneš jakkoliv, náš osud bude stejný. Buď obě ztratíme Síně a budeme se schovávat, nebo se staneme Jedinou a budeme ze všech sil bojovat.“

Alanes nechala průchod svému vědomí a rozpoznala Irisinu upřímnost. Vše, co řekla, byla pravda.

Jen k opravdu silné bohyni se přidají ostatní a budou bojovat, neboť teprve v takovém případě by to mělo smysl. I ti, kteří ještě nebyli zavlečeni do války mezi bohy, si velmi dobře uvědomovali, že jednou i oni stanou na prahu rozhodnutí. Krutého a nemilosrdného rozhodnutí o osudu všeho, co představují - zda se dobrovolně vzdají své esence a upadnou do područí, či budou bojovat.

„Máš pravdu, Iris.“

„Já vím, proto jsem zde a nabízím svou esenci pro silnější spojenectví. Ale volba je pouze na tobě.“

Alanes nikdy nestála před takovým rozhodnutím. A možná ve své věčnosti již nikdy více stát nebude. Ze tří možností, které se jí nabízely, se jí ani jedna nelíbila. Bojovat a padnout, utéci a na věky se schovávat či zaniknout, aby mohla vzniknout nová silnější bohyně. Co ale při tom bude cítit? Zmizí Alanes, kterou je nyní, nebo si sebe samu bude chvílemi uvědomovat?

„Také se toho bojím, ale já už jinou možnost nemám. Vše ostatní je pro mne záhuba,“ přiznala Iris.

„Nechci ztratit své Síně,“ pronesla Alanes náhle a překvapivě rozhodně.

Dobře věděla, co vše tím dává v sázku, přesto cítila, že toto je jediné možné řešení.

„Spojíme své esence,“ pronesla, když se zcela přiblížila k Iris.

To, co utvářelo její hmotu, se rozplynulo v oslepující bělostnou záři a odhalilo její skutečnou podobu. „Jsem připravena!“

Obě zářící mlhoviny se k sobě přiblížily, až se jejich řidší okraje dotkly. Se záblesky elektrizujících výbojů se pozvolna prolnuly, až se střetla hustá jádra obou prahmot. V ten okamžik se mlhovina rozzářila dvojnásobně jasným bílým světlem s postřehnutelným modrým nádechem na okrajích. Světlo začalo kolem jádra rotovat a nabírat na rychlosti, až vše propuklo v oslepující jas.

Erilis sledovala tu úchvatnou proměnu bez hnutí a jen okrajově si uvědomila, že na okamžik ztratila vědomí. Stalo se tak všem Vyvoleným obou bohyní, když se v nepatrném okamžiku zrodila jediná.

Nyní, již schopna pohybu sledovala slábnoucí záři, v jejímž středu byl odhalen obrys nahé dívky, jež si prohlížela sebe samu.
Erilis poklekla a s neskrývaným blahem nasávala příval nové síly, která jí proudila celým tělem.
Nová bohyně přihlížela své proměně a vnímala vše, co jí zůstalo po Alanes i Iris. Uvědomovala si vše, co znamenaly, a přitom vnímala, že nyní je pouze ona, nová bohyně, mocnější a silnější než kdykoliv dříve.
Sledovala novou záři, která ji obklopovala, a opět se proměnila do skutečné podoby, volně plynoucí životadárné esence.
„Má Paní!“ slyšela hlasy Vyvolených bez ohledu na to, čí byli dříve.
Cítila životy i sílu bytostí a houževnatost duší obou dřívějších bohyní. Především však věděla, že už není ani jednou z nich, ale novou bohyní Alaneiris.

* * *

Na volání nové Paní se do Síní navraceli přeživší andělé, adepti i šampioni, vynořující se z temnoty hvězdného prostoru. Především pak Vyvolení bohyně Iris, kteří se po zničení původních Síní schovávali před svými pronásledovateli. I oni pocítili nárůst síly s novou mocí jejich změněné bohyně. S pokorou přilétali k Alaneiris, jež sledovala jejich tváře, tak známé a přeci trochu cizí.
„Válka je na samém vrcholu, bylo zničeno mnoho Síní a padlo mnoho bohů. Nepřátelé jsou stále silnější a my se na jejich příchod musíme připravit. Proto již není bohyně Iris, stejně jako není Alanes, jež se spojily v jednu, silnější a mocnější Alaneiris, a já učiním vše, abych zastavila zkázu, která nám jde vstříc.“
Vyvolení bytostně cítili její moc, která kolovala uvnitř nich samotných.
„Připravte se na obranu!“ rozkázala, „Mé Síně nesmí být zničeny!“
Alaneiris sledovala, jak Vyvolení opouštějí nitro jejích prostorných Síní, aby se rozprostřeli v blízkosti světelného prstence obklopujícího vnější hranici Síní. Myslela přitom na ty, kteří zde nejsou a stále ještě brání její světy. Věděla, že bude muset povolat k návratu i je, až nadejde ten osudný okamžik. Zatím však své vědomí upírala na nejbližší i vzdálené okolí a odhadovala, odkud přijde první útok. Předtím se však měla naplnit slova Iris, a proto vnímala blížící se moc své sestry Daboe. Věděla, že Daboiny Síně nebyly ani napadeny, přesto je opustila a přišla na pomoc Alaneiris, neboť i ona jako všichni ostatní bohové v okolí zaznamenala zrod nové mocnější bohyně. Daboe s sebou přivedla veškeré své Vyvolené, neboť jejím světům vzdáleným od napadených míst zatím nehrozilo žádné nebezpečí.
„Vítám tě, Daboe,“ pronesla Alaneiris „a přijmi místo po mém boku.“
„I já tě zdravím, má sestro,“ odvětila Daboe a postavila se po pravici Alaneiris.
Společně pak přihlížely příchodu jejich sester Sirei, Nemeth a Mirei i jejich bratrů Mirona a Iridora. I oni mohli zůstat ve svých Síních, kterým prozatím nehrozilo žádné nebezpečí. Pouze však po tu dobu, co by existovaly Síně bohyně Alaneiris, která byla jejich štítem. Nemohli však riskovat, že jejich sestra dokáže sama odvrátit útok znepřátelených bohů.
Alaneirisiny Síně bylo připraveno bránit sedm bohů, přesto ona sama věděla, že stojí proti více jak čtyřnásobné přesile, a nyní i cítila, jak se přibližují, aby brzy zaútočili.
A ne jen bohové, ale i jejich Vyvolení si záhy všimli blížící se temnoty, zahalující záři vzdálených hvězd. Jako hustá mlha obklopovala bělostně zářící Síně bohyně Alaneiris, až se na obzoru objevil nespočet rudých okřídlených tvorů s hořícími čepelemi nejrůznějších zbraní. Zůstávali v dostatečné vzdálenosti od prstence a s přibývajícím počtem se formovali do početných skupin, až zcela obklíčili Alaneirisiny Síně.
„Chorusovi nižší vyvolení,“ pronesla Alaneiris k ostatním bohům po jejím boku. „Ty pro nás neznamenají velkou hrozbu, jsou pouhým předvojem,“ dodala s vědomím, že oni mají způsobit pouze zmatek. Teprve po nich dorazí skutečná hrozba, drtivý úder Edofeininých a Aburových šampionů, jejichž jediným úkolem bude pobít všechny Vyvolené bránící její Síně. A na úplný závěr bude vystavena útoku i ona se svými spojenci.
Alaneiris přihlížela obkličování svých Síní a její neslyšitelný, a přesto mocný hlas volal po návratu všech ostatních šampionů zdržujících se stále na jejích světech.
„Už přicházejí,“ promluvila Daboe a pokývla směrem k rudé a temně zelené záři, jež se k nim přibližovaly jako stékající láva.
„To je Ravan a Chorus,“ odvětila Alaneiris, „Edofeina se objeví až při samém závěru,“ vzpomenula na ztrátu Irisiných Síní.
„Je jich mnoho,“ poznamenala Sirea.
„Ano, ale stále ještě můžeme vyhrát,“ věřila Alaneiris.
„Co o tom rozhodne?“ zeptala se Daboe.
„On,“ odvětila Alaneiris.
„Koho máš na mysli?“
„Někoho, kdo tu zatím není.“
„Nerozumím ti, sestro.“
„Pokud dorazí, pochopíš. Pokud nedorazí, budeme zapomenuti.“
„Máš na mysli některého z tvých navracejících se šampiónů?“
„Ne, byť i oni o mnohém rozhodnou,“ připustila Alaneiris.
„Tak na koho čekáš?“
„Pokud nám je to souzeno, poznáš jej mezi všemi,“ odvětila Alaneiris v okamžiku, kdy se nashromáždění Chorusovi adepti pohnuli vpřed.
Rudí okřídlenci zaútočili na světelný prstenec, kde se jim postavili připravení obránci tvořeni adepty a anděly.
Šampióni všech sedmi bránících bohů se pouze zřídkakdy zapojili do obrany prstence. Dobře věděli, že jejich čas teprve nastane.
Z rudého stále se měnícího mračna vyletěla do všech stran oslnivá záře, jež se zarazila o neviditelný ochranný štít, obklopující každou část rozlehlých Síní.
„Tímto už mne nepřekvapí,“ pronesla Alaneiris, jež si velmi dobře pamatovala, jak probíhal boj o Irisiny Síně.
Ještě dvakrát vyletěla z rudé mlhoviny oslnivá záře, než se na obzoru objevili Chorusovi a Edofeinini Vyvolení. Jen na okamžik se zastavili, než společně, na jediný povel, zaútočili.
Začal boj o Síně bohyně Alaneiris.

* * *

Hereon prolétal černou nicotou kolem temných světů i v blízkosti zářících hvězd, využívaje jejich silného větru a přitažlivosti, aby co nejdříve dospěl ke svému cíli, středu rozsáhlé říše, kde se nacházely Síně jeho bohyně.
Už několikrát musel zpomalit a třikrát dokonce použít meč, aby se zbavil dotěrných tvorů, snažících se ho zastavit. Pokaždé odolával početné přesile a ztratil mnoho cenného času. Po celém těle měl četná zranění, která si nedokázal sám vyléčit. Možná to způsobovaly plamenné čepele, kterými vládli ti podivní okřídlení tvorové. Nevěděl. V každém případě jedna taková čepel zasáhla i jeho levé zápěstí a on teď sotva udržel v ruce svůj druhý meč. A do Síní byla ještě dlouhá cesta.
Doposud rychlý let opět zpomalil a nakonec se zcela zastavil.
Všiml si další skupinky rudých okřídlených tvorů s hořícími meči. Patrně adepti nějakého boha hlídkovali u každého osídleného světa jeho Paní. A čím se dostával blíže jejích Síní, tím se počet strážců zvyšoval. Pohlédl na svou levou ruku, kterou skoro již necítil. Jen s obtížemi zasunul meč do pouzdra, aby ulevil ztuhlému zápěstí. Takto se nemůže pustit do dalšího boje, natož dorazit k hranicím Síní, kde se možná již také bojuje. Musí se doléčit, jinak nebude nic platný.
Ještě chvíli sledoval houf vetřelců, než se rozletěl jiným směrem. Zamířil ke světu Chadon, ležícímu mimo hranice říše bohyně Alanes. Světlo jeho Paní, ukryté v tamním jezírku, jej jistě vyléčí daleko dříve a on bude moci záhy doletět plný sil přímo do Síní.
Vyhnul se nejbližším světům, hvězdám i hlídkám, prolétl za chvostem putující komety, až nalezl hledanou temnou planetku.
Prolétl hustými šedými mračny a s úlevou se ztratil pod hladinou léčivého jezera.
Seděl na samém dně, obklopen bělostnou září a sledoval, jak se mu zacelují jizvy a šrámy, a cítil, jak jej opouští únava a bolest. Kdyby neměl tolik naspěch, lehl by si a podvolil se spánku, jemuž vzdoroval ze všech sil. Dokázal však udržet těžká víčka a zůstat při vědomí. Jakmile ani po nejhlubším zranění nezbylo památky, vystoupal nad hladinu jinak temného jezírka a chystal se opustit tento svět.
Spatřil však vysokého a silného muže s dlouhými černými vlasy spletenými do copu. Seděl nedaleko jezírka na oblém kameni a v náručí svíral bezvládné nahé tělo dívky s pobledlou, ale krásnou tváří. Nejevila známky života, ale Hereon cítil, že mrtvá ještě není. Všiml si i ochranného kouzla, které slabým světlem obklopovalo celé její tělo. Měla být zachráněna, ale kým?
Hereon se střetl s pohledem muže, jenž byl jeho přítomností rovněž překvapen.
„Nejsme tvými nepřáteli," pravil, když pohledem sjel k Hereonovým bělostně zářícím mečům, z jejichž čepelí stékaly kapky vody.
„Jak víš, ke komu patřím, abys mohl tvrdit, že stojíš na mé straně," odvětil Hereon, vždyť se nacházeli na území nikoho a mohli se tak hlásit k jakémukoliv bohu.
„Já nejsem na ničí straně," sdělil muž, „a ty vypadáš jako jeden z Vyvolených bohyně Alaneiris."
„Alaneiris?" opakoval Hereon s překvapením. „Měls patrně na mysli Alanes!"
„Zvláštní, že to nevíš, pokud jsi jejím Vyvoleným," pronesl muž zamyšleně.
„Co nevím?" ohradil se Hereon.
„Musíš se vracet z opravdu velké dálky a musel jsi být velmi dlouho pryč, když to nevíš a tvá Paní ti to ještě nesdělila," odvětil muž, když opatrně položil bledou dívku na zem a napřímil se.
Teprve nyní mohl Hereon spatřit jeho černý kyrys. Přesto muž stále nechával svůj meč odpočívat v pochvě upevněné na zádech.
„Co bych měl vědět?" zeptal se Hereon nedůvěřivě.
„Že bohyně Alanes a Iris splynuly v jednu, aby dokázaly lépe čelit útokům jejich sester a bratří."
Hereon byl slovy záhadného muže překvapen.
„A tak vznikla bohyně Alaneiris, jež nyní z posledních sil brání hranice svých Síní," pokračoval muž, „takže pokud máš namířeno tím směrem, měl by sis pospíšit."
„Nevěřím ti," vzmohl se Hereon, překvapený a zmatený tím, co slyšel.
„Také bych nevěřil," přiznal muž, „přesto bych se nezdržoval a přesvědčil se."
„Proč mi to vlastně říkáš?" zeptal se Hereon nedůvěřivě.
„Pouze zde ztrácíš čas," upozornil ho muž, „oba víme, že nejsme prostými anděly či adepty. A kdo další by se mohl dostat na tento pustý svět a přežít," dodal a krátkým gestem ukázal na nehostinnou krajinu kolem. „Jsi jistě šampiónem své Paní," pokračoval, „a možná jedním z předních. Stejně jako já jsem šampiónem svého Pána," pronesl muž a na černém kyrysu se rozzářil rudý symbol boha válek Valdora.
„Proto ti radím, navrať se co nejrychleji do Síní své Paní, pokud ještě nějaké jsou."
Hereona při posledních slovech zamrazilo.
Možná si to ani neuvědomoval, ale stále rychleji stoupal k šedým mračnům, přestože jeho upřený pohled směřoval k Valdorovu šampiónovi, který se opět sklonil nad nahým bezvládným tělem bledé dívky.
Prolétl mračny i ochrannou vrstvou světa Chadon a zamířil nejpřímější cestou k Síním své Paní. V hlavě mu stále zněla slova Valdorova šampióna. Byť neměl jediný důvod mu věřit, začal stále více pochybovat o tom, že by si to vymyslel. Jistě proto byl hlas jeho Paní tak naléhavý. Nepřátelé zaútočili přímo na Síně a on se nachází daleko mimo hranice jejích světů.
V jediném okamžiku přestal myslet na cokoliv jiného a celým svým vědomím se soustředil pouze na let. Vyvinul rychlost, o níž neměl nikdy předtím ani ponětí, a prolétl hranicí Alanesiných světů jako světelná střela. Již se nemínil zdržovat bojem s početnými hlídkami nepřátel, jeho jediným cílem bylo stanout v Síních své Paní.

* * *

Obklopen miliardami hvězd, malých i velkých, nejrůznějších barev, plul Sirilius, král Sirionů, širým vesmírem na hřbetu největšího z rudých draků. Věděl přesně, kam má namířeno, a jen občas pokynul Sachranovovi, aby mírně změnil kurz svého letu.
„Už jsme zde," pronesl, když se před nimi zjevil bělostný prstenec ohraničující bíle zářící těleso. Nebyla to však hvězda, nýbrž Síně bohyně Alanes, nádherné stejně jako jejich stvořitelka.
„Nechci se dostat blíže," pronesl Sirilius klidným hlasem a Sachranor poslechl a zastavil.
Záře širokého prstence byla slabší než kdykoliv dříve, postupně pohlcována rudou a černou mlhovinou, jak se Vyvolení cizích bohů probíjeli do středu samotných Síní. I odtud bylo zřejmé, že se boj z prostoru prstence pomalu přesouvá do nitra sídla bohyně.

„Podívejte, pane," upozornil Sachranor na ostře zářící bod, který v jediném okamžiku proletěl houfem útočníků a zmizel v bělostném jádru obléhaných Síní. „To byla rychlost," zhodnotil se stínem závisti.

„Jen aby ten návrat byl ještě k něčemu platný," podotknul Sirilius.

„Vy víte, kdo to byl, pane?" zeptal se drak zvědavě.

„Nevím. Jen předpokládám, že se jednalo o někoho z Vyvolených bohyně Alanes či Iris?

„Nevypadá to pro ně nejlépe," poznamenal Sachranor.

„To nevypadá," souhlasil Sirilius, když mlhovina zcela pohltila vnější světelné prstence.

Veškeré boje se nyní přesunuly do nitra bělostného jádra, takže zmizely oběma pozorovatelům z dohledu.

„Co bude s jejich světy, pokud bohové padnou?" zeptal se Sachranor s překvapivě stísněným hlasem.

„To nevím," přiznal Sirilius. „To asi neví nikdo."

„A co si myslíte vy, pane?"

„Že zpustnou a z některých se možná vytratí život," odhadoval král Sirionů.

„A vy s tím souhlasíte?"

„O můj souhlas či nesouhlas nejde, Sachranore."

„Mně ano, pane. Vždyť i vy jste synem Stvořitele. Jak to, že vás to nechává klidným?"

„Věř, že nenechává," odporoval Sirilius, vědom si toho, že spor mezi bohy nemohl nechat klidným téměř nikoho.

„Tak zakročte, pane," vyzval ho Sachranor.

„Dobře víš, že se Sirioné nehodlají plést do sporů mezi bohy."

„Toto už ale není spor, pane," nesouhlasil Sachranor, „toto je otevřená válka. Vždyť vidíte to samé co já."

„Ano, válka," přiznal Sirilius něco, pro což se mnozí snažili nalézt zlehčující označení. Nejčastěji pak zaznívala slova jako spor, pře, nebo svár. Ale to, čemu nyní přihlížel, byla skutečná válka. Válka bohů.

„S tím by Stvořitel nesouhlasil, pane," pronesl Sachranor přesvědčen o pravdě svých slov.

„Jak můžeš vědět, s čím by Sian souhlasil a s čím ne?"

„Jen odhaduji z toho, co jste mi o něm vyprávěl, pane. A vy víte, že by s tím nesouhlasil."

To byla pravda. To byl také jeden z důvodů, proč se Sirilius vydal na tuto cestu, tak vzdálenou od jeho města. Tušil, že jsou Sirioné udržováni záměrně v neznalosti, o čemž ho přesvědčila poslední návštěva bohyně Alanes. Proto se rozhodl přesvědčit se na vlastní oči, jak vlastně ten údajně drobný a neškodný spor mezi bohy vypadá. A nyní jej viděl, a byť seděl v poklidu a s kamennou tváří, hluboko uvnitř něj to vřelo.

„On by nenechal zničit ty nádherné světy, které stvořily Alanes, Iris, Sirea či Daboe. To by nikdy nedovolil," pokračoval Sachranor.

„Jenže On už tady není," odvětil Sirilius.

„Ale jste tu vy, pane."

„Vidím, že na mém místě bys tam již dávno bojoval."

„Mít vaši moc a sílu, pane, tak bych nikomu z těch útočníků nedovolil se jakkoliv přiblížit k Síním bohyně Alanes," přiznal Sachranor.

„A co potom? Přemýšlel jsi o tom, co nastane dál, když vstoupím do války bohů?"

„Jen aby nějaké potom ještě bylo, můj pane," odvětil trpce rudý drak. „Já viděl mnoho světů bohů, kteří nyní útočí na Síně bohyně Alanes. A musím říci, že se mi vůbec nelíbily. I vy je přeci znáte, ty pusté a šedé světy bez pestrosti a rozmanitosti života. Takové chcete, aby to tu bylo, pane? Vy si dovedete představit život bez Alanes, Iris a podobných?"

Sirilius mlčel.

Sledoval pohasínající záři Síní bohyně Alanes a přitom přemýšlel nad sněmem Sirionů, který rozhodl o nevměšování se do sporů mezi bohy. A pro něj jako pro krále to bylo dvojnásob závazné. Jenže to, čemu zde byl svědkem, nebyl pouhý spor, o němž se na sněmu Sirionů hlasovalo. Toto byla válka, skutečná válka, jejíž následky mohly být pro většinu světů nedozírné. Válka, na kterou byla připravena jen jedna strana.

* * *

Bělostně zářící Síně bohyně Alaneiris obklopila temnota. Již nebyla mračna andělů ani houfy adeptů, kteří tak vytrvale a do posledního dechu bránili své bohy. Pohaslá světla jejich duší se již dávno odebrala branou do věčného města Duší za nespočtem ostatních, následována dušemi padlých šampiónů. Jen hrstka posledních zůstávala a ztráta každého byla pro Alaneiris a její druhy nadmíru bolestnou a citelnou. Nyní s poslední nadějí vzhlíželi ke zbylým třem šampiónům, těm nejlepším bojovníkům mezi Vyvolenými, již stáli před branou do města Duší a zarputile bránili komukoliv se jen přiblížit. Bránili místo posledního vzdoru, sídlo Duší, veškeré moci bohyně Alaneiris, jež se právě tam stáhla i s šesti dalšími bohy, kteří jí přišli na pomoc. Všichni věděli, že jakmile by bylo zničeno město Duší, byla by Alaneiris jen pouhým stínem kdysi tak mocného světla. A tak veškerou svou božskou září chránila hranice své poslední bašty a společně se svými sourozenci posilovala v boji tři šampióny, vzdorující naprosté přesile.

Hereon, Samaron a Irinusův šampión Irenor, otočeni zády k bělostné bráně, sráželi k zemi každého, kdo se přiblížil k jejich ostří. Hereon však pochyboval, že ti, proti nimž doposud bojovali, patří k těm nejlepším, které nepřítel má. Tušil, že ti čekají v šeru pozadí a jen se zájmem přihlížejí boji před sebou. Občas přistoupili blíže a velmi pečlivě sledovali každý úder, kryt či pohyb posledních tří obránců.

Občas si jich všiml, té zvláštní rasy, s jejímž zástupcem se již střetl na Amole při ochraně *Požehnané*. I oni byli podstatně vyšší než on, s robustními těly, dokonale propracovanými svaly a zvláštně, nepoměrně malou holou hlavou. Střetnout se s nimi jindy, patrně by se pousmál nad jejich směšným vzezřením. Nyní měl ale ke smíchu daleko.

Irenor, bojující po jeho pravém boku, srazil k zemi dalšího z protivníků a právě v ten okamžik se pohnul jeden z holohlavců vznášejících se v pozadí a rozvážně k němu vyrazil.

Zastavil se v bezpečné vzdálenosti od zeleného meče a pohlédl na Irenorův boj s dalším šampionem. Stál tam bez hnutí jako stín, předzvěst smrti, svírající v paži masivní meč z rudého kovu. S naprostým klidem sledoval veškeré Irenorovy pohyby s vědomím, že brzy přijde jeho chvíle. Jen co ten drobný bojovník v zelené zářící zbroji skolí svého soka tak jako všechny předešlé.

Irenorův dlouhý meč zasadil další ránu do odkrytého ramene svého soupeře. Štítem se symbolem svého Pána odrazil poslední zoufalý útok Chorusova šampióna a poté mu jedinou ranou setnul hlavu.

I jeho ostatky beze stop zmizely jen krátce poté, co utichl smrtelný sten, ale to již na zelený pěticípý štít dopadl rudý meč takovou silou, že Irenora zabrněla celá levá paže. Pokusil se rychlým výpadem zasáhnout odkrytou část těla jeho holohlavého soupeře, ale ten byl nejenom silný, ale i překvapivě rychlý. Opět nastavil štít mocnému nápřahu a zaútočil.
Po několika prvních střetech, kdy útočil na tělo, poprvé namířil na obličej. Nerozmáchl se, aby sekl s dostatečnou razancí, ale napřímil se a bodl. Přímočaře a přesně. Holohlavý tvor zařval bolestí, když mu zeleně zářící hrot soupeřova meče zajel do levého oka. Irenor vytrhl meč i se seškvařenou bulvou a bodl tvora do hrudi, kde předpokládal jeho srdce. Nemohl vědět, že nemá srdce na levé straně jak on, ale na opačné. Rozzuřený tvor sevřel rukou čepel meče a jedinou ranou mu odsekl paži i se zápěstím. Vytrhl meč ze své hrudi a odhodil ho daleko za sebe. Několikrát zběsile sekl do nastaveného štítu, než Irenor zakolísal a rudá čepel se zabořila mezi krk a rameno. Jednooký uvolnil svůj meč, a když Irenor se zbytky posledních sil klesl k zemi, rukou si svíraje hlubokou ránu, uťal mu jediným sekem hlavu. Tělo posledního šampiona, boha Irinuse, zmizelo v zelené záři, ještě než stačilo padnout k zemi.
„Samarone!“ křikl Hereon, když dlouhým krokem ustoupil, aby spočinul blíže místu, kde ještě před okamžikem bojoval Irenor, jehož světlo nyní procházelo branou do města Duší.
I Samaron se stáhl blíže k zářící bráně, vědom si, že nyní zbyli pouze oni.
Hereon neustále odolával útokům dotěrného rudého tvora a nyní i holohlavého jednookého obra. Nepřítel vycítil, že mu k definitivnímu vítězství chybějí jen dva kroky, a tak zvýšil svou zuřivost. Hereon však doufal, že si na nich vylámou zuby. Ani si neuvědomil, kdy to pocítil. Ten samý pocit, ty samé vzpomínky na tváře Selun i Asmady, plné bolesti a utrpení. Ten vnitřní vztek, tu neovladatelnou sílu, jež se mu odkudsi z nitra rozlévá do hlavy, paží a nohou stejně jako tam daleko na Amole. Jako by nebojoval v Síních své Paní, ale opět v paláci vládkyně v Asmaranu, zuřivý, rychlý a nebezpečný. Prudkými a divokými útoky zasypal své protivníky tak rychle za sebou, že jen periferně zpozoroval vzdalující se hlavu rudého tvora, jehož tělo zmizelo v pláních jeho Pána. A ani poté Hereonova výbušnost neustala a připravila holohlavého Edofeinina šampióna i o druhé oko a následně i o hlavu do té doby posazené na širokém krku.
Dříve než k němu s rozvahou přistoupili další dva bojovníci, znovu si uvědomil Samaronovu přítomnost, tak bytostnou, jako by byli propojeni svými pocity i osudy. A možná i byli, pokud to bylo přáním jejich Paní.
Samaron byl dobrým válečníkem, vlastně více než to. Občas bylo nemožné postřehnout rychlost jeho divokých krátkých čepelí a Hereon byl vděčný, že má za svými zády právě svého dávného soka.

* * *

Samaron byl zvyklý bojovat proti přesile. Bylo tomu tak vždy, když vedl své burundské oddíly do spravedlivého boje. Jen výjimečně stanul proti jedinému sokovi, tak jako tomu bylo v aréně na Gurundské vrchovině. A za svůj smrtelný život potkal jen hrstku těch, kteří se mohli rovnat jeho mečům, a jen jediného, kdo jej dokázal porazit. Nyní však stál proti dvěma muskulativním tvorům s malou holou hlavou, kteří mu byli více než rovnocennými soupeři. Měli převahu, které dokázali využít. Jen zřídka kdy mohl provést nějaký útočný výpad, neboť naprostou většinu svých sil i umu musel soustředit k obraně. Již nevnímal, jak dlouho bojuje, ani nevěděl, s kolika soupeři zkřížil své meče a kolik jich srazil k zemi. Stejně jako nevnímal, kolik zásahů již utržil, nebo bolest a únavu. Nic z toho pro něj nebylo důležité krom toho, aby vydržel. Pokud zůstane stát a s ním i Hereon, pak nikdo nebude moci ohrozit jejich Paní.
Jeho protivníci však byli velmi dobří, lepší než by si přál, a několika záměrnými a velmi prudkými útoky ho pomalu vytlačili dále od brány města Duší. Hereon si toho včas všiml a byl nucen ustoupit na práh zářící brány, odkud nadále vzdoroval útokům dvou Edofeinových šampiónů. Přesto doufal, že Samaron opět ovládne svou situaci a vrátí se bránit vstup do města Duší.
K Samaronovi však přistoupil další z Edofeinových šampiónů a pod vlnou nových útoků ho donutil ustoupit ještě hlouběji do pohasínajících Síní bohyně Alaneiris.
Tím byly ukončeny veškeré jeho myšlenky na odvetný útok i na brzký návrat k Hereonovi. V dalších okamžicích se soustředil výhradně na tři dorážející planoucí čepele. Přitom stále ustupoval dále od brány, kterou měl chránit.
A pak zahlédl ostří ze strany, z níž to nečekal. Jen instinktivně mu nastavil do cesty meč, ale přesto jej mohutná rána odmrštila stranou. Dopadl tvrdě na zem, přesto nepocítil žádnou bolest. Chtěl okamžitě vstát, když si uvědomil, že leží u něčích nohou. Pohlédl vzhůru a spatřil cizího černovlasého muže oděného do bílé zbroje.
Samaronovi však nevěnoval pozornost a jeho klidný a rozvážný pohled patřil čtyřem Edofeinným šampiónům, stojícím bez pohnutí, překvapeným, s kým se to zde setkávají.
„Opusťte tyto Síně, které vám nepatří!“ pronesl nový příchozí rozhodným hlasem.
„Toto je spor mezi bohy, Siriliusi,“ odvětil jeden z Edofeinných Vyvolených, „neradil bych ti se do něj jakkoliv zaplést.“
„Své rady si nech pro sebe, Myrtile. Opusťte tyto Síně, a to ihned!“ nemínil Sirilius ustoupit a na důkaz vážnosti svých slov vytáhl oba své meče.
„Raději odejdi ty, Siriliusi, toto se netýká Sirionů!“ odvětil Myrtil.
Samaron se mezitím zvedl ze země a zpoza Siriliusových zad pohlédl k Hereonovi, který stále bez větších problémů bránil vstup do města Duší. Chtěl mu jít pomoci, ale cosi, snad vědomí jeho Paní, mu sdělovalo, ať zůstane na místě.
„Rozkaž svým pochopům, ať ustoupí ze Síní, Myrtile, nebo to první, co můj meč srazí k zemi, bude tvá hlava.“
„My neustoupíme! Před nikým! Ani před minulou bohyní těchto Síní, ani před králem Sirionů. Tyto Síně nyní patří naší Paní!“ pronesl Myrtil rozhodně a na důkaz své neústupnosti a odhodlání pozvedl meč a vykročil Siriliusovi vstříc.
Jeho ostří vzplálo ohněm bohyně Edofeiny, když narazilo na modře zářící meč krále Sirionů.
„Zvolil sis sám, Myrtile,“ odvětil Sirilius, když odrazil první útok.
Myrtil se znovu napřáhl s největší silou a sekl.
K ničemu dalšímu se již nezmohl, neboť pocítil bolestný chlad Siriliusovy čepele a jeho holohlavá ozdoba ramen sklouzla po kyrysu k zemi. Jeho tělo s dozvukem posledního výkřiku zmizelo.
„Naposledy vám říkám, opusťte tyto Síně! Nebo každý další dopadne jako Myrtil,“ zvolal Sirilius.
Místo odpovědi se v Síních vzdul vítr, nejbližší z Edofeinných šampiónů se zachvěl a poté v naprosté křeči, zcela ovládán svou Paní promluvil.
„Toto se netýká tebe ani Sirionů. Radím ti, nekřiž mé plány, Siriliusi,“ ozval se hlas bohyně.
„Tyto Síně ti nepatří, Edofeino, jinak bys přede mne předstoupila a nepromlouvala skrze svého nohsleda.“

„Co není, se již brzy stane," odvětila bohyně.
„Dokud zde budu, tak se nic z toho, co zamýšlíš, nestane. I kdybych měl postupně pozabíjet všechny tvé Vyvolené."
„Uděláš tím osudnou chybu, Siriliusi," varovala jej Edofeina.
„Opusť tyto Síně!" trval na svém král Sirionů.
„To neudělám!" zahřměla bohyně.
„Pak se rozluč se svými otroky," pronesl Sirilius a v jediném okamžiku přistoupil k nejbližšímu šampiónovi a setnul mu hlavu.
Tělo ovládané bohyní se zachvělo, jak jej opustila přítomnost Edofeiny, povolila křeč a teprve poté se začalo hroutit k zemi, kde zcela zmizelo.
„Blázne!" ozval se Edofeinin hlas ze vzdáleného prostoru, daleko silnější a zlostnější. „Právě jsi nad sebou vynesl ortel!"
Po jejích slovech pozvedli nejbližší šampióni zbraně a zaútočili na Siriliuse.
Samaron na okamžik zaváhal, zaujat dokonalostí boje onoho muže, jehož nazývají králem Sirionů, než i on pozvedl meče a zapojil se do boje.
Než se mu podařilo přemoci druhého šampióna, Sirilius již kolem sebe žádné neměl. Samaron sledoval ostatní nepřátele, kteří je pozorovali z uctivé vzdálenosti.
„Mám pokračovat, Edofeino?!" zvolal Sirilius.
„Za to zaplatíš! Draze zaplatíš, Siriliusi!" ozval se zlostný dunivý hlas.
Samaron očekával další vlnu útoků, ale k jeho překvapení se zbylí nepřátelé stáhli do tmavé mlhoviny.
„Kdo je ten muž?" ptal se sám sebe, než ve své mysli zaslechl hlas své paní.
A najednou věděl vše. Stál před Siriliusem, králem Sirionů, bytostí v mnohém rovné bohům.

* * *

Hereon stál v bráně do města Duší a rozhlížel se kolem, jako by čekal, zda se ještě někdo z nepřátel neukáže. Temná mlha se však pomalu rozplývala a sítěmi se opět rozlévalo světlo jeho Paní. Cítil její přítomnost i hřejivé teplo bělostné záře, která ho obstoupila a mířila směrem k Samaronovi a cizinci, jehož ostří skolilo většinu Edofeininých nejvyšších Vyvolených. V jasné záři rozpoznával i obrysy své bohyně, přeci trochu jiné, než si ji pamatoval z jejich posledního setkání.
„Nikdy nezapomenu, cos pro mne udělal, Siriliusi," pronesla Alaneiris a k Hereonovu údivu se onomu muži uklonila.
„Ty nejsi Alanes?" byl Sirilius překvapen jejím vzhledem.
„Jsem Alaneiris, jež se zrodila z bohyní Alanes a Iris," odvětila bohyně, vedle níž se v sedmi rozličných zářích začali zhmotňovat její sestry a bratři.
Sirilius vzhlédl do tváří všech sedmi bohů, než se jeho pohled vrátil k Alaneiris.
„To jistě není konec," pronesl s vážnou tváří, „Edofeina se vrátí."
„Vím, ale na to už budeme daleko lépe připraveni."
„Takže přeci jen vzplane válka bohů," pronesl Sirilius pochmurně.
„Ano, tomu již zabránit nedokážeme. Viděl jsi sám, o co Edofeina a další usilují," odvětila Alaneiris. „My jsme se jim ubránili především díky tobě, Siriliusi, ale to ji nezastaví. Zaútočí na jiné, slabší, než jsme byli my, jen aby opět vzrostla její moc. A pak se vrátí."
„Co se ale stane se světy?"
„Své budu bránit. Tam, kde je nebude možné udržet, odvedu své Duše do bezpečí. Mnoho světů ale zcela zanikne, Siriliusi," pravila Alaneiris, neboť to byla pravda a ta jí byla odhalena v celé své nahotě.
„Pokud budou ničeny světy, pak se to bude dotýkat i Sirionů," pronesl Sirilius.
„Ano, ale mnozí si to uvědomí příliš pozdě," odvětila bohyně.
„Už nyní je pozdě," povzdechl si Sirilius.
„Tomu se nedalo předejít. Teď již to vím," odvětila bohyně. „Pokořit nás se stalo smyslem jejich bytí a žádná slova ani činy by to nezměnily."
„Mnozí z mých bratrů a sester budou své oblíbené světy bránit," připustil Sirilius.
„Ano, to budou," přikývla Alaneiris, čímž mu jen potvrdila, že se tato válka citelně dotkne téměř každého živého tvora.
Vzhlížela k němu a přemýšlela, na co nyní myslí. Znala myšlenky mnoha bytostí, jen ne svých sourozenců a Sirionů.
Sirilius však více k jejím slovům neřekl. Místo toho zvolal: „Sachranore!" a během několika okamžiků se v Síních zjevil ohromný rudý drak a dosedl nedaleko brány do města Duší.
Snažil se tvářit vážně a důstojně, aby skryl svou zvědavost a rozrušení ze své první přítomnosti v božských Síních. A bylo to rovněž poprvé, co před sebou spatřil hned sedm bohů, sedmero nádherných draků.
„To, co se tu stalo, mi Edofeina nikdy nezapomene," pronesl Sirilius náhle, když pevně usedl na šupinatý hřbet svého oře.
„Ano, nikdy ti to nezapomene. Ale to jsi věděl ještě dříve, než jsi vstoupil do mých Síní," odvětila Alaneiris.
„Ano," přiznal Sirilius.
„O to větší je náš vděk," pravila bohyně.
„Rád bych doufal, že ti jej nikdy nebudu muset připomenout," odvětil Sirilius a na rozloučenou se sedmi přítomným bohům nepatrně uklonil.
Na jeho vybídnutí se Sachranor vzepřel a odrazil, aby mohutnými záběry blanitých křídel vystoupal vzhůru, mimo dosah božských Síní.
„Sdělím Ilidiovi, Anurovi a Sibeaně, co se zde stalo. Musíme se připravit na Edofeinin další útok," pronesl Irinus, jehož obklopovala světle zelená záře.
„Ano, musíme se důkladně připravit," souhlasila Alaneiris, „a času máme tak málo."
Věděla, že nejprve bude muset stvořit znovu své padlé Vyvolené a mnoho dalších navíc. A poté je bude muset vyslat na své světy a k hranicím říše. Bude také musit oslovit své sestry a bratry, jimž hrozí stejné nebezpečí, a připravit s nimi společnou obranu. Jen tak budou moci vzdorovat přesile Edofeininých spojenců. Čeká je opravdu mnoho práce.
Hereon se Samaronem přihlíželi loučení jednotlivých bohů s jejich Paní. S jejich září odcházely i Duše padlých Vyvolených.
Když odešla i Daboe, vzhlédla Alaneiris ke svým jediným dvěma Vyvoleným.

V tom pohledu bylo mnohem více než jen pouhé uznání či vděk. Oba šampióni pocítili štěstí, lásku i hrdost z pocitů, jimiž je jejich Paní zahrnula. Cítili, že nikdo jí není bližší a milejší než právě oni, vždyť měli nemalý podíl na tom, že stále ještě má své Síně i svou moc.

„Zůstaňte na stráži," pronesla po chvíli a její esence vstoupila branou do města Duší.

Stáli tam dlouho s připravenými meči, než branou prošla první z obrozených šampiónek. Byla jí Dalea.